

Sentencja

- 1) Nakładając na przedsiębiorstwa obowiązek, by dysponowały przynajmniej trzema pojazdami w celu uzyskania zezwolenia na przewóz publiczny, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 czerwca 2017 r. w sprawie T-508/17,
CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu
19 sierpnia 2017 r. przez CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH**

(Sprawa C-508/17 P)

(2018/C 123/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH (przedstawiciel: adwokat A Schuster)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) oddalił odwołanie i obciążył wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien
(Austria) w dniu 15 grudnia 2017 r. – Adelheid Krahl / Universität Wien**

(Sprawa C-703/17)

(2018/C 123/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Adelheid Krahl

Strona pozwana: Universität Wien

Pytania prejudycjalne

Pytanie pierwsze:

Czy prawo Unii, w szczególności art. 45 TFUE, art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 ⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii i art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono regulacji, zgodnie z którą dotychczasowe, istotne z zawodowego punktu widzenia okresy zatrudnienia członka kadry dydaktycznej Uniwersytetu Wiedeńskiego niezależnie od tego, czy chodzi o okresy zatrudnienia na Uniwersytecie Wiedeńskim, czy na innym krajowym lub zagranicznym uniwersytecie lub w podobnej instytucji, podlegają zaliczeniu tylko do łącznego wymiaru trzech lub czterech lat?

Pytanie drugie:

Czy system wynagrodzeń, który nie przewiduje pełnego zaliczenia dotychczasowych, istotnych z zawodowego punktu widzenia okresów zatrudnienia, ale równocześnie uzależnia wyższe wynagrodzenie od okresu zatrudnienia u tego samego pracodawcy, nie sprzeciwia się swobodzie przepływu pracowników wyrażonej w art. 45 ust. 2 TFUE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 141, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Oberösterreich (Austria) w dniu 21 grudnia 2017 r. – Ahmad Shah Ayubi**

(Sprawa C-713/17)

(2018/C 123/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ahmad Shah Ayubi

Pozwany organ: Bezirkshauptmannschaft Linz-Land

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 29 dyrektywy 2011/95/UE⁽¹⁾, który ustanawia w odniesieniu do państwa członkowskiego obowiązek przyznania beneficjentom ochrony międzynarodowej (w państwie członkowskim, które im udzieliło tej ochrony) niezbędnej pomocy społecznej, równoważnej pomocy zapewnianej obywatelom tego państwa członkowskiego, należy interpretować w ten sposób, że spełnia on kryteria bezpośredniego stosowania wypracowane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w jego orzecznictwie?
2. Czy art. 29 dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego jedynie osoby korzystające z azylu, którym przysługuje prawo stałego pobytu, otrzymują w pełnej wysokości pomoc społeczną w formie zapewniającego pokrycie potrzeb zabezpieczenia minimalnego, a zatem na takim samym poziomie jak obywatele tego państwa członkowskiego, jednakże przewiduje obniżenie świadczeń z tytułu pomocy społecznej w ramach zapewniającego pokrycie potrzeb minimalnego zabezpieczenia dla osób korzystających z azylu, którym przyznano jedynie ograniczone czasowo prawo pobytu i które zostały tym samym zrównane z beneficjentami ochrony uzupełniającej pod względem wysokości pomocy społecznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 27 grudnia 2017 r. – Sebastien Vollmer, Vera Sagalov / Swiss Global Air Lines AG**

(Sprawa C-721/17)

(2018/C 123/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover